

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/32/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6618203262
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6618203262.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členiek senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Anny Snopčokovej v spore žalobkyne: V. U., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom N., C. II XXX/XX, proti žalovanému: Slovenská sporiteľňa, a. s., Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00151653, zast. Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri s. r. o., IČO: 36 863 017, so sídlom Bočná 10, 040 01 Košice 1, o určenie neplatnosti zmluvy, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 11Csp/55/2018-66 zo dňa 21. 11. 2018 takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 11Csp/55/2018 - 66 zo dňa 21. 11. 2018 potvrdzuje .
II. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva .

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému určenia neplatnosti zmluvy o splátkovom úvere č. 0341709640 zo dňa 18. 05. 2007 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným, určenia, že úver zo dňa 18. 05. 2007 je bezúročný a bez poplatkov a napokon, že právne úkony žalovaného, záložného veriteľa Slovenská sporiteľňa, a. s. smerujúce k realizácii výkonu záložného práva zo zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam č. XXXX/XX sú neplatné. Súd žalobu zamietol z dôvodu, že ide o neprípustnú žalobu, pretože podľa § 137 Civilného sporového poriadku žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o a) splnení povinnosti, b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, c) určení, či tu právo je, alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak to vyplýva z osobitného predpisu, alebo d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu. Podmienkou preto, aby mohla byť žaloba o určenie platnosti/neplatnosti právnej skutočnosti je, aby to vyplývalo z právneho predpisu. Spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere resp. určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru len podľa § 11 ods. 4 Zák č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľských úveroch, predmetná zmluva však bola uzatvorená dňa 18. 05. 2007 a preto sa na ňu vzťahuje zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý takúto úpravu neobsahoval, a ani v zmysle intertemporálnych ustanovení nového zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. sa tento zákon na danú vec nevzťahuje. Súd prvej inštancie vyvodil, že ust. § 11 ods. 4 zák. č. 129/2010 Z. z. nie je normou, ktorú možno aplikovať na právne vzťahy vzniknuté pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 129/2010 Z. z..

2. Z rovnakého dôvodu zamietol súd aj žalobu v časti určenia, že právne úkony žalovaného záložného veriteľa žalobkyne smerujúce k realizácii výkonu záložného práva zo zmluvy sú neplatné, tiež konštatoval, že určenie takejto neplatnosti v zmysle ust. § 137 písm. d) CSP je neprípustné, pretože táto možnosť (dovolať sa takejto neplatnosti) nevyplýva z nijakého osobitného predpisu. Súd zároveň vytkol,

že žalobkyňa ani nekonkretizovala, ktoré právne úkony žalovaného považuje za neplatné, ani dôvod, z ktorého túto neplatnosť vyvodzuje. Podporte súd poukázal na to, že žalobkyňa má možnosť domáhať sa po realizácii dobrovoľnej dražby o určenie neplatnosti v zmysle § 21 ods. 2 Z8k. č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách.

3. V súlade s ust. § 255 ods. 1 CSP priznal súd úspešnému žalovanému voči žalobkyni náhradu trov konania v celom rozsahu.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala žalobkyňa v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Uvádza v ňom, že je nesporné, že dňa 18. 05. 2007 ona ako dlžníčka podpísala so žalovaným ako veriteľom zmluvu o splátkovom úvere, ktorá je zabezpečená záložným právom k nehnuteľnosti. Zo strany žalovaného došlo k nekalému konaniu a právne úkony pri uzatváraní zmluvy neboli urobené určite a zrozumiteľne v súlade s Občianskym zákonníkom s poukazom na ust. § 37 ods. 1, § 39, § 43a a § 49a.

5. Uvádza, že súd prvej inštancie mal z úradnej povinnosti podrobiť predmetnú zmluvu súdnej kontrole, pričom by zistil, že zmluva nie je uzatvorená v súlade so zákonom a je v nej množstvo neprijateľných zmluvných podmienok, je teda neplatná. V ďalšom vytyka súdu, že nebral do úvahy fakt, že žalobkyňa do dnešného dňa nemá vedomosť o výške pohľadávky žalovaného, koľko k dnešnému dňu uhradila a aký zostatok je ešte potrebné uhradiť, pretože žalovaný s ňou nespôsobuje. Poukazuje na to, že žalovaný mal poskytnúť podľa zmluvy sumu 9 958,18 Eur, v deň podpisu si však uplatnil spracovateľský poplatok za poskytnutie úveru z účtu spotrebiteľa vo výške 199,16 Eur, takže skutočná výška poskytnutého úveru bola vo výške 9 759,02 Eur. Má za to, že čiastka úveru vo výške 199,16 Eur uvedená v zmluve ako spracovateľský poplatok bola v rozpore so zákonom zúčtovaná na ťarchu žalobkyne, pretože tento považuje za neprijateľnú podmienku, spotrebiteľa zaväzuje k plneniu za čisto administratívnu agendu a ide o finančné záväzky spotrebiteľa za plnenia, ktoré mu po materiálnej stránke nie sú dodané a slúžia záujmom dodávateľa. Pokiaľ ide o samotnú neplatnosť zmluvy tvrdí, že zmluva č. 0341709640 na sumu 9 968,18 Eur nikdy nevznikla, pretože táto suma spotrebiteľovi nikdy nebola poskytnutá, nebol teda dodržaný predmet zmluvy, ako jedna z podstatných náležitostí a to s poukazom na § 43a Obč. zák. Poukázala na to, že v zmysle zmluvy, z poskytnutého úveru 9 958,18 Eur bola povinná v splátkach (239 splátok po 72,06 Eur) zaplatiť celkom 17 222,34 Eur, predmetná zmluva však údaj o celkovej čiastke neobsahuje. Žalobkyňa má za to, že jej práva sú ohrozené, žalovaný nikdy presne neuviedol, aká je výška jeho pohľadávky a robí kroky smerujúce k dobrovoľnej dražbe, ktorú ona nepovažuje za súladné so zákonom. Domnieva sa preto, že súd mal a mohol v konaní v rámci kontradiktórneho sporového konania určiť výšku dlhu žalobkyne voči žalovanému a spôsob, akým bude naďalej pohľadávka žalovaného splácaná. Aj napriek tomu, že úver nie je spotrebiteľský a nevzťahuje sa na ne zákon o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z. z., predmetná zmluva je jednoznačne zmluvou spotrebiteľskou a preto sa na ňu vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka a ustanovenia Zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z. z. Tvrdí, že spotrebiteľská zmluva (ktorá je predmetom sporu) obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, takéto zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

6. Za takéto sa považujú predovšetkým poplatky (za upomienky, za hotovostné splátky, za splatenie úveru pred lehotou splatnosti). Pokiaľ ide o samotné právo vyplývajúce zo záložnej zmluvy, poukazuje na to, že z ust. § 53 ods. 10 Občianskeho zákonníka vyplýva, že záložný veriteľ môže využiť možnosť predaja zálohu na dražbe, avšak tento spôsob by mal predstavovať prostriedok „ultima ratio“. Pritom podľa žalobkyne podstatou dobrovoľnej dražby je dohoda vlastníka veci s dražobníkom o dražbe určitého predmetu, odvíja sa teda od predchádzajúceho súhlasu vlastníka na budúce speňaženie svojho určitého majetku. Vyhlásenie záložného veriteľa o pravosti, sume a splatnosti pohľadávky, pre ktorú sa navrhuje výkon záložného práva, nie je dôvodom, pre ktorý sa dobrovoľná dražba vykonáva, ale iba jedným z jej predpokladov. Žalobkyňa vyslovila absolútny nesúhlas s predajom nehnuteľnosti na dobrovoľnej dražbe, o čom bol oboznámený veriteľ a tiež dražobník, teda že nie sú naplnené všetky predpoklady pre uskutočnenie predaja zálohu formou dobrovoľnej dražby. Navrhla rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Žalovaný sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

8. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej CSP) preskúmal vec v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP bez nariadenia pojednávania v súlade s

§ 385 ods. 1 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

9. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. S poukazom na prv uvedené, odvolací súd konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozsudku ako aj jeho dôvodov, s týmito sa v celom rozsahu stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP).

11. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie zamietol žalobu z dôvodu jej neprípustnosti s poukazom na ust. § 137 CSP, v zmysle ktorého možno podať úspešne žalobu na určenie právnej skutočnosti iba za podmienky, že takáto možnosť vyplýva z osobitného predpisu. Právnu skutočnosťou sú aj zmluvy a iné právne úkony, ktorých určenia neplatnosti sa práve v prejednávacom spore žalobkyňa domáha. Správne vysvetlil súd prvej inštancie, prečo bolo nutné žalobu zamietnuť, konkrétne poukázal na to, že žiadny právny predpis neumožňuje podať žalobu na určenie neplatnosti zmluvy o spotrebných úveroch, okrem tých, ktoré boli uzavreté za platnosti a účinnosti zák. č. 129/2010 Z. z., ktorý takúto možnosť zakotvil v ust. § 11 ods. 4. Vzhľadom na znenie intertemporárnych ustanovení tohto zákona však podľa § 11 ods. 4 nemožno postupovať v prípade zmlúv uzatvorených pred účinnosťou zákona č. 129/2010 Z. z. (teda pred 11. 06. 2010). Túto skutočnosť správne vysvetlil v odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie v ods. 14, 15 a obdobne v ods. 16, pokiaľ sa žalobkyňa domáhala aj určenia, že právne úkony žalovaného záložného veriteľa smerujúce k realizácii výkonu záložného práva sú neplatné. Správne tiež poukázal súd prvej inštancie na to, že žalobkyňa vôbec nekonkretizovala ktoré právne úkony žalovaného považuje za neplatné a nekonkretizovala ani dôvod neplatnosti. Odvolací súd týmto konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozsudku a odkazuje na dôvody, ktoré uviedol súd prvej inštancie na vysvetlenie svojho rozhodnutia v označených odsekoch.

12. Odvolací súd navyše poukazuje na ust. § 379 CSP, v zmysle ktorého je odvolací súd rozsahom odvolania viazaný, vyjmúc prípad, keď a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami sporu vyplýva z osobitného predpisu; a zvlášť ust. § 380 CSP, podľa ktorého je odvolací súd odvolacími dôvodmi viazaný (ods. 1 citovaného zákonného ustanovenia).

13. Uvedené zákonné ustanovenie znamená, že odvolací súd pri rozhodovaní o podanom odvolaní môže prihliadať len na také dôvody, ktoré boli uplatnené v lehote pre podanie odvolania a zároveň vyšli v odvolacom konaní najavo. V tomto prípade musí odvolací súd konštatovať, že žalobkyňa ako odvolateľka svojimi odvolacími dôvodmi vôbec nereagovala na rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý žalobu zamietol z procesných dôvodov pre jej neprípustnosť. Odvolací súd preto ani nemohol, ani nemal ako posúdiť dôvody uvedené v odvolaní, pretože tieto nezodpovedajú dôvodom, na ktorých založil súd prvej inštancie svoje zamietavé rozhodnutie.

14. Odvolací súd preto z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie s poukazom na ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil v celom rozsahu.

15. Žalovaná by ako úspešná sporová strana mala nárok na náhradu trov odvolacieho konania, odvolací súd však zistil, že v odvolacom konaní jej žiadne účelne vynaložené trovy vzniknúť nemohli a preto rozhodol tak, že jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).